Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 10. júna 2021 *

„Odvolanie – Verejná služba – Interné vyšetrovanie Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) – Postúpenie informácií zo strany OLAF-u vnútroštátnym súdnym orgánom – Podanie trestného oznámenia Európskou komisiou – Pojmy úradník ‚menovite uvedený' a ‚osobne angažovaný' – Neposkytnutie informácií dotknutej osobe – Právo Komisie podať trestné oznámenie na vnútroštátne súdne orgány pred ukončením vyšetrovania OLAF-om – Žaloba o náhradu škody"

Vo veci C-591/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 1. augusta 2019,

Európska komisia, v zastúpení: B. Mongin a J. Baquero Cruz, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Fernando De Esteban Alonso, bydliskom v Saint-Martin-de-Seignanx (Francúzsko), v zastúpení: C. Huglo, avocat,

žalobca v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot (spravodajca), sudcovia L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: A. Rantos,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 27. januára 2021,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Európska komisia vo svojom odvolaní navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 11. júna 2019, De Esteban Alonso/Komisia (T-138/18, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2019:398), ktorým tento súd uložil Komisii povinnosť zaplatiť pánovi Fernandovi De Estebanovi Alonsovi sumu 62 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel v dôsledku protiprávneho konania Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) a Komisie.

Právny rámec

2 OLAF, zriadený rozhodnutím Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom z 28. apríla 1999 (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 20; Mim. vyd. 01/003, s. 110), je podľa článku 2 tohto rozhodnutia zodpovedný najmä za uskutočňovanie vnútorných administratívnych šetrení zameraných na boj proti podvodom, korupcii a ostatným nezákonným činnostiam, ktoré negatívne ovplyvňujú finančné záujmy Únie, a na vyšetrovanie závažných skutočností spojených s vykonávaním profesijných činností, ktoré môžu predstavovať porušenie povinností úradníkov a zamestnancov Únie a ktoré by mohli viesť k disciplinárnemu konaniu prípadne k trestnému stíhaniu.

Nariadenie (ES) č. 1073/1999

3 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91) stanovovalo pravidlá pre inšpekcie, kontroly a iné opatrenia uskutočňované zamestnancami OLAF-u pri plnení ich povinností. Vyšetrovania uskutočňované OLAF-om pozostávajú z „externých“ vyšetrovaní, teda vyšetrovaní mimo inštitúcií Únie a „interných“ vyšetrovaní, teda vyšetrovaní v rámci týchto inštitúcií. Toto nariadenie, ktoré sa uplatňuje *ratione temporis* na skutkový stav, bolo zrušené a nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1).

4 Odôvodnenie 10 nariadenia č. 1073/1999 stanovovalo:

„keďže vyšetrovania sa musia vykonávať v súlade so zmluvou, a najmä s Protokolom o výsadách a imunitách, pri rešpektovaní Služobného poriadku pre úradníkov a podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov… a plnom rešpektovaní ľudských práv a základných slobôd, najmä zásady nestrannosti, práva dotknutých osôb vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré sa ich týkajú, zásady, že závery vyšetrovania sa môžu opierať výlučne o prvky, ktoré majú dôkaznú hodnotu; keďže orgány, inštitúcie, úrady a agentúry musia na tento účel určiť podmienky, za ktorých sa takéto interné vyšetrovania vykonávajú; keďže služobný poriadok má byť zmenený a doplnený tak, aby v ňom boli zakotvené práva a povinnosti štátnych úradníkov a iných zamestnancov, pokiaľ ide o interné vyšetrovania“.

5 Článok 4 tohto nariadenia, nazvaný „Interné vyšetrovania“, stanovoval:

„1. V oblastiach uvedených v článku 1 vykonáva [OLAF] administratívne vyšetrovania v orgánoch, inštitúciách, úradoch a agentúrach…

Tieto interné vyšetrovania sa vykonávajú v súlade s ustanoveniami zmluvy, najmä Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev, a s prihliadnutím na služobný poriadok za podmienok a v súlade s postupmi uvedenými v uvedených nariadeniach a v rozhodnutiach prijatých jednotlivými orgánmi, inštitúciami, úradmi a agentúrami. Orgány sa navzájom poradia o pravidlách, ktoré majú byť stanovené v týchto rozhodnutiach.

…

5. Keď vyšetrovanie odhalí, že niektorý člen, riaditeľ, úradník alebo iný zamestnanec môže byť osobne angažovaný, musí byť o tom príslušný orgán, inštitúcia, úrad alebo agentúra informovaný.

V prípadoch vyžadujúcich absolútne utajenie na účely vyšetrovania alebo v prípadoch vyžadujúcich siahnutie po vyšetrovacích prostriedkoch, ktoré spadajú do právomoci národných súdnych orgánov, môže byť poskytnutie takýchto informácií odložené.

…“

6 Článok 9 uvedeného nariadenia s názvom „Vyšetrovacia správa a opatrenia uskutočnené po vyšetrovaniach“ stanovoval:

„1. [OLAF] po skončení ním vykonaného vyšetrovania vypracuje pod vedením riaditeľa správu, v ktorej sú špecifikované zistené skutočnosti, prípadná finančná strata a závery vyšetrovania, vrátane odporúčaní riaditeľa [OLAF-u] ohľadne postupov, ktoré majú byť uskutočnené.

2. Pri vypracúvaní týchto správ treba zohľadňovať procesné požiadavky zakotvené vo vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu. Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi. Vzťahujú sa na ne tie isté hodnotiace pravidlá, aké sú uplatňované na administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi a majú rovnakú hodnotu ako tieto správy.

3. Správy vypracované po externom vyšetrovaní a všetky použiteľné súvisiace dokumenty sa posielajú príslušným orgánom dotknutých členských štátov v súlade s pravidlami týkajúcimi sa externého vyšetrovania.

4. Správy vypracované po internom vyšetrovaní a všetky použiteľné súvisiace dokumenty sa posielajú dotknutým orgánom, inštitúciám, úradom alebo agentúram. Orgány, inštitúcie, úrady alebo agentúry podniknú v súvislosti s interným vyšetrovaním opatrenia, najmä disciplinárne alebo súdne, ku ktorým ich oprávňujú výsledky tohto vyšetrovania, a do konečného termínu stanoveného riaditeľom [OLAF-u] v záveroch jeho správy pošlú riaditeľovi úradu správu o prijatých opatreniach.“

7 Článok 10 nariadenia č. 1073/1999 s názvom „Postúpenie informácií [OLAF-om]“ stanovoval:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté články 8, 9 a 11 tohto nariadenia a ustanovenia nariadenia [Rady] (Euratom, ES) č. 2185/96 [z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, 1996, s. 2; Mim. vyd. 09/001, s. 303)] môže [OLAF] kedykoľvek postúpiť informácie získané v priebehu externých vyšetrovaní príslušným orgánom dotknutých členských štátov.

2. Bez toho, aby bol dotknutý článok 8, 9 a 11 tohto nariadenia, riaditeľ [OLAF-u] postúpi informácie získané [OLAF-om] v priebehu interných vyšetrovaní záležitostí, ktoré majú vyústiť do trestného konania [môžu vyústiť do trestného stíhania – *neoficiálny preklad*], súdnym orgánom členských štátov. V súlade s požiadavkami vyšetrovania súčasne informuje dotknuté členské štáty.

3. Bez toho, aby boli dotknuté články 8 a 9 tohto nariadenia, môže [OLAF] kedykoľvek postúpiť informácie získané v priebehu interných vyšetrovaní dotknutým orgánom, inštitúciám, úradom alebo agentúram.“

Rozhodnutie 1999/396/ES, ESUO, Euratom

8 Rozhodnutie Komisie 1999/396/ES, ESUO, Euratom z 2. júna 1999 o podmienkach vnútorných vyšetrovaní pri boji proti podvodu, korupcii a ostatným protiprávnym konaniam poškodzujúcim záujmy Spoločenstva (Ú. v. ES L 149, 1999, s. 57; Mim. vyd. 01/003, s. 118) vo svojom článku 4 s názvom „Informovanie dotknutej osoby“ stanovuje:

„V prípade vzniku možnej účasti člena, úradníka alebo iného zamestnanca Komisie bude urýchlene informovaná dotknutá osoba, pokiaľ to neohrozí vyšetrovanie. V každom prípade sa nesmú robiť závery uvádzajúce meno člena, úradníka alebo zamestnanca Komisie po ukončení vyšetrovania bez toho, aby sa umožnilo dotknutej osobe vyjadriť svoje stanovisko ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej týkajú.

V prípadoch, ak sa vyžaduje zachovanie absolútneho utajenia na účely vyšetrovania a je potrebné zapojenie vnútroštátnych súdnych orgánov, môže sa povinnosť prizvať člena, úradníka alebo zamestnanca Komisie, aby poskytol svoje stanovisko, odložiť po dohode s predsedom Komisie, prípadne jej generálnym tajomníkom.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

9 Pán De Esteban Alonso je bývalým úradníkom Komisie, ktorý je od 1. augusta 2006 v dôchodku a ktorý od 1. januára 1993 do 31. januára 1997 vykonával okrem iného funkciu riaditeľa na riaditeľstve pre informatiku, publikácie a vonkajšie vzťahy na Štatistickom úrade Európskej únie (ďalej len „Eurostat“), a následne bol vymenovaný do iných funkcií v rámci Komisie.

10 Eurostat zabezpečoval uverejňovanie štatistických údajov v spolupráci s Úradom pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločenstiev (OPOCE). Tento úrad v roku 1996 zriadil sieť predajní nazývaných „datashops“. Vzťahy medzi Eurostatom, OPOCE a každým datashop-om boli upravené finančnými dohodami. Vnútorný audit Eurostatu uskutočnený v septembri 1999 odhalil nezrovnalosti vo finančnom spravovaní zmlúv a vyvolal podozrenie zo sprenevery finančných prostriedkov. OLAF začal 17. marca 2000 niekoľko vyšetrovaní.

11 V rámci jedného z týchto vyšetrovaní týkajúcich sa veci „Eurostat-Datashop-Planistat“ generálny riaditeľ OLAF-u postúpil francúzskym súdnym orgánom v oznámení z 19. marca 2003 informácie o skutkoch, ktoré mohli byť trestnoprávne kvalifikované (ďalej len „oznámenie z 19. marca 2003“). Pán Yves Franchet, generálny riaditeľ, a pán Daniel Byk, vedúci oddelenia v Eurostate, k tomuto dátumu, rovnako ako v čase skutkových okolností vo veci samej, boli v tomto oznámení ako jediní menovite uvedení.

12 Dňa 4. apríla 2003 štátny prokurátor na Tribunal de grande instance de Paris (Prvostupňový súd Paríž, Francúzsko) zaviedol vyšetrovací spis v súvislosti s trestnými činmi účastníctva na sprenevere a spolupáchateľstva pri sprenevere. Dňa 3. apríla 2003 zaslal generálny riaditeľ OLAF-u stručnú správu o prebiehajúcich vyšetrovaniach v Eurostate generálnemu tajomníkovi Komisie. Komisia podala 10. júla 2003 trestné oznámenie „proti X“ u štátneho prokurátora, pričom vzniesla tiež občianskoprávny nárok na náhradu škody.

13 Dňa 25. septembra 2003 vydal OLAF vo veci „Eurostat-Datashop-Planistat“ svoju záverečnú správu, ktorá bola postúpená francúzskym súdnym orgánom. Ani v tejto správe nebol pán De Esteban Alonso spomenutý.

14 Dňa 29. januára 2004 Komisia v odpovedi na žiadosť prokuratúry dala súhlas na zbavenie imunity pána De Estebana Alonsa podľa článku 17 druhého odseku Protokolu o výsadách a imunitách. Pán De Esteban Alonso o tom nebol informovaný.

15 Dňa 9. septembra 2008, bola dotknutá osoba po tom, čo ju polícia vypočula ako svedka, zadržaná a nasledujúci deň obvinená z dôvodu sprenevery.

16 Dňa 9. septembra 2013 vyšetrujúci sudca na Tribunal de grande instance de Paris (Prvostupňový súd Paríž) vydal uznesenie o zastavení konania (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) voči všetkým obvineným osobám vrátane pána De Estebana Alonsa. Komisia podala odvolanie proti tomuto uzneseniu, ktoré Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko) rozsudkom z 23. júna 2014 zamietol. Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) rozsudkom z 15. júna 2016 zamietol kasačný opravný prostriedok podaný Komisiou proti tomuto rozhodnutiu.

17 Dňa 15. septembra 2008 a potom 12. decembra 2013 podal pán De Esteban Alonso žiadosti o pomoc na základe článku 24 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), ktoré Komisia zamietla. Dotknutá osoba podala žalobu proti druhému zamietnutiu, ktorá bola zamietnutá Súdom pre verejnú službu Európskej únie uznesením z 15. júla 2015, De Esteban Alonso/Komisia (F-35/15, EU:F:2015:87), ktoré Všeobecný súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudkom z 9. septembra 2016, De Esteban Alonso/Komisia (T-557/15 P, neuverejnený, EU:T:2016:456).

18 Dňa 22. decembra 2016 podal pán De Esteban Alonso podľa článku 90 ods. 1 služobného poriadku návrh na náhradu škody spôsobenej konaním OLAF-u a Komisie. Keďže menovací orgán zamietol tento návrh ako nedôvodný, dotknutá osoba podala proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosť. Rozhodnutím z 29. novembra 2017 uvedený orgán zamietol túto sťažnosť.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

19 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. februára 2018 pán De Esteban Alonso podal žalobu na základe článku 270 ZFEÚ, ktorou sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ujmy na zdraví a majetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel z dôvodu pochybení OLAF-u a Komisie, a to jednak z dôvodu, že nebol vypočutý predtým, než boli francúzskym orgánom postúpené skutočnosti uvádzané v jeho neprospech, a jednak, že Komisia voči nemu neoprávnene pokračovala v trestnoprávnom stíhaní. Tieto ujmy dosiahli podľa dotknutej osoby výšku 1 102 291,68 eura.

20 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že boli splnené tri podmienky, na ktorých je založená zodpovednosť Únie, a to protiprávnosť konania vytýkaného inštitúciám, skutočná škoda a existencia príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a uvádzanou škodou, pokiaľ ide o časť nemajetkovej ujmy. V dôsledku toho čiastočne vyhovel žiadosti dotknutej osoby z dôvodu tejto ujmy a uložil Komisii povinnosť zaplatiť jej sumu 62 000 eur.

21 Pokiaľ ide o protiprávnu povahu konania OLAF-u a Komisie, Všeobecný súd sa v prvom rade domnieval, že OLAF porušil článok 4 prvý odsek rozhodnutia 1999/396 a práva na obhajobu pri postúpení spisu „Eurostat-Datashop-Planistat“ francúzskym súdnym orgánom a prinajmenšom porušil svoju povinnosť informovať pána De Estebana Alonsa v súlade s týmto ustanovením. Dotknutá osoba mala byť totiž vzhľadom na funkcie, ktoré vykonávala v čase skutkových okolností, podľa Všeobecného súdu „posudzovaná rovnako“ ako osoby „menovite uvedené“ v záveroch OLAF-u vyvodených po skončení ním vedeného vyšetrovania, v zmysle článku 4 prvého odseku druhej vety rozhodnutia 1999/396, alebo mala byť v každom prípade považovaná za osobne angažovanú v záležitostiach, ktoré viedli k tomuto vyšetrovaniu, a z tohto dôvodu mala byť urýchlene informovaná v zmysle článku 4 prvého odseku prvej vety tohto rozhodnutia. V druhom rade Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia porušila článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 tým, že podala na francúzskych súdoch trestné oznámenie a vzniesla občianskoprávny nárok na náhradu škody predtým, ako bola vydaná záverečná správa OLAF-u, hoci nemala k dispozícii dostatočné dôkazy.

22 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu spôsobenú pánovi De Estebanovi Alonsovi a príčinnú súvislosť medzi vyššie uvedenými protiprávnymi konaniami a touto ujmou, Všeobecný súd v prvom rade rozhodol, že trestné oznámenie a vznesenie občianskoprávneho nároku zo strany Komisie na francúzske súdne orgány pred ukončením vyšetrovania OLAF-u zasiahlo do cti a odbornej povesti dotknutej osoby. V druhom rade Všeobecný súd dospel k záveru, že skutočnosť, že OLAF postúpil oznámenie z 19. marca 2003 uvedeným orgánom bez toho, aby bol pán De Esteban Alonso vypočutý alebo prinajmenšom informovaný, mu spôsobilo nemajetkovú ujmu z dôvodu, že sa nemohol obhajovať ani vyjadriť, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré odôvodnili stíhania vedené voči nemu.

Návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

23 Komisia vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, zamietol žalobu, ktorú podal pán De Esteban Alonso na prvom stupni, a uložil mu povinnosť nahradiť všetky trovy konania na oboch stupňoch.

24 Pán De Esteban Alonso navrhuje v prvom rade zamietnuť odvolanie a v prípade zrušenia napadnutého rozsudku, aby sa v celom rozsahu vyhovelo jeho žalobe podanej na Všeobecný súd. Okrem toho navrhuje uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

25 Komisia na podporu svojho odvolania uvádza tri odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

26 Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, keď rozhodol, že pán De Esteban Alonso mal byť posudzovaný ako osoby menovite uvedené v oznámení z 19. marca 2003, alebo prinajmenšom považovaný za osobne angažovaného na skutkoch, ktoré mu boli vytýkané, a informovaný z tohto dôvodu o vyšetrovaniach, ktoré by mohli byť voči nemu vedené, v súlade s článkom 4 rozhodnutia Komisie 1999/396. Komisia tvrdí, že nepatrí ani do jednej z týchto dvoch kategórií osôb.

27 Táto inštitúcia tvrdí, že oznámenie z 19. marca 2003 neuvádzalo meno pána De Estebana Alonsa a že OLAF navyše počas roka 2003 nemal k dispozícii informácie, na základe ktorých by bolo možné predpokladať, že dotknutá osoba bola osobne angažovaná. Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia (T-48/05, EU:T:2008:257), dospel k záveru o povinnosti informovať oboch úradníkov dotknutých v tejto veci len preto, že oznámenie z 19. marca 2003 obsahovalo závery uvádzajúce ich meno. Práve to ich odlišuje od pána De Estebana Alonsa, ktorého meno v tomto oznámení nebolo uvedené.

28 Na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že pána De Estebana Alonsa bolo v bodoch 76 a 83 napadnutého rozsudku potrebné považovať za osobu menovite uvedenú alebo prinajmenšom osobne angažovanú, však Všeobecný súd vychádzal zo súboru skutočností, ktoré OLAF nepoznal v čase postúpenia oznámenia z 19. marca 2003 a ktoré boli uvedené až v uznesení o zastavení konania vydanom vnútroštátnym súdom o desať rokov neskôr. Zákonnosť aktu sa pritom posudzuje so zreteľom na skutočnosti, ktoré boli jeho autorom známe v čase jeho prijatia. Všeobecný súd neoprávnene nahradil inštitúciu tým, že preskúmal zákonnosť správania Komisie z hľadiska skutočností, o ktorých Komisia nevedela.

29 Až v čase postúpenia tohto oznámenia bola preukázaná nesporná skutočnosť, že pán De Esteban Alonso bol od januára 1993 do januára 1997 riaditeľom v Eurostat-e v hierarchickom postavení medzi dvoma podozrivými úradníkmi. Podľa Komisie táto okolnosť nestačí na to, aby bolo možné domnievať sa, že „osobná účasť [dotknutej osoby] bola viac ako pravdepodobná“, podľa výrazov použitých v bode 71 napadnutého rozsudku, ani že mala byť „posudzovaný rovnako ako osoby, ktorých mená boli uvedené v záveroch OLAF-u“, ako uviedol Všeobecný súd v bode 77 toho istého rozsudku. Tento súd zamenil osoby, ktorých svedectvo mohlo byť použité pri vyšetrovaní, s osobami, v súvislosti s ktorými vznikli dostatočne vážne podozrenia. Tieto dve kategórie osôb sa pritom nachádzali v odlišných právnych situáciách, najmä pokiaľ ide o procesné záruky. Rovnako ku dňu postúpenia uvedeného oznámenia OLAF nemal k dispozícii dostatočné informácie na to, aby mohol považovať pána De Estebana Alonsa za „osobne angažovaného“. „Možnosť… osobnej angažovan[osti]“ nemožno vyvodiť len zo skutočnosti, že dotknutá osoba zastávala určitú funkciu v rámci dotknutej služby.

30 Pán De Esteban Alonso sa domnieva, že ak nebol „menovite uvedený“ v záveroch správy OLAF-u, nebol ani „osobne angažovaný“. Oznámenie z 19. marca 2003 sa ho implicitne, ale nevyhnutne týkalo vzhľadom na jeho postavenie riaditeľa pre informatiku, publikácie a vonkajšie vzťahy Eurostatu a vzhľadom na skutočnosť, že bol hierarchicky nadriadený pánovi Bykovi. Z tohto dôvodu bolo 4. apríla 2013 po postúpení tohto oznámenia zo strany OLAF-u francúzskym súdnym orgánom začaté vyšetrovanie, ktoré sa ho týkalo. Rovnako bol vyšetrovaný na základe informácií obsiahnutých v uvedenom oznámení. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia vo svojom odvolaní, Všeobecný súd vychádzal zo skutočností uvedených v tomto istom oznámení a jednoducho potvrdených uznesením o zastavení konania.

31 Komisia vo svojej replike tvrdí, že oznámenie z 19. marca 2003 neobsahuje žiadny implicitný odkaz na pána De Estebana Alonsa. K tomuto dátumu nebola medzi dotknutou osobou a predmetom vyšetrovania stanovená žiadna, a to ani vzdialená, súvislosť.

32 Pán De Esteban Alonso vo svojej duplike tvrdí, že Komisia ho od 29. januára 2004 zbavila povinnosti mlčanlivosti bez toho, aby o tom bol informovaný, teda dlho predtým, ako bol predvolaný pred vyšetrujúceho sudcu, čo preukazuje, že Komisia si bola plne vedomá toho, že proti nemu bolo na základe oznámenia z 19. marca 2003 vznesené obvinenie *ab initio*.

Posúdenie Súdnym dvorom

33 Svojím prvým odvolacím dôvodom Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností tým, že pána De Estebana Alonsa považoval za „[menovite uvedeného]“ v oznámení z 19. marca 2003 v zmysle článku 4 prvého odseku rozhodnutia 1999/396 alebo prinajmenšom za „[osobne angažovaného]“ v zmysle toho istého ustanovenia, čo viedlo k povinnosti OLAF-u informovať ho o skutočnostiach, ktoré mu môžu byť vytýkané.

34 Na úvod treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia „v prípade vzniku možnej účasti člena, úradníka alebo iného zamestnanca Komisie bude urýchlene informovaná dotknutá osoba, pokiaľ to neohrozí vyšetrovanie“ a že „v každom prípade sa nesmú robiť závery uvádzajúce meno člena, úradníka alebo zamestnanca Komisie po ukončení vyšetrovania bez toho, aby sa umožnilo dotknutej osobe vyjadriť svoje stanovisko ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej týkajú“.

35 Toto ustanovenie rozlišuje medzi dvoma prípadmi, s ktorými spája rôzne právne následky. Na jednej strane úradník Komisie, ktorého sa menovite týka vyšetrovanie OLAF-u, musí byť vypočutý predtým, ako sa pri ukončení vyšetrovania vyvodia voči nemu závery. Na druhej strane úradník Komisie, ktorý je osobne angažovaný, musí byť urýchlene informovaný, pokiaľ to neohrozí vyšetrovanie.

36 V prvom aj v druhom prípade sa treba domnievať, že vzhľadom na účel rozhodnutia 1999/396 o podmienkach vnútorných vyšetrovaní môže byť úradník Komisie predmetom kvalifikácie uvedenej v článku 4 tohto rozhodnutia len počas vyšetrovania OLAF-u a najneskôr pri jeho ukončení.

37 Pokiaľ ide v prvom rade o považovanie pána De Estebana Alonsa za osobu, ktorá je menovite uvedená, treba konštatovať, že meno pána De Estebana Alonsa nie je uvedené v oznámení z 19. marca 2003.

38 Všeobecný súd priznal dotknutej osobe toto postavenie širokým výkladom pojmu „menovite uvedená“ osoba. Podľa bodu 77 napadnutého rozsudku je takéto posudzovanie odôvodnené vzhľadom na funkcie, ktoré pán De Esteban Alonso vykonával v čase skutkových okolností, ktoré ho hierarchicky stavali medzi jeho priameho nadriadeného, pána Francheta, riaditeľa Eurostatu, a jeho podriadeného pána Byka, vedúceho oddelenia, ktorých oboch mená boli uvedené v oznámení z 19. marca 2003.

39 Ako však uviedol generálny advokát v bodoch 40 a 41 svojich návrhov, takýto široký výklad pojmu „menovite uvedený“ úradník by viedol k zámene tohto pojmu s pojmom „osobne angažovaný“ úradník alebo zamestnanec a zbavil by rozlišovanie medzi týmito dvoma situáciami stanovenými v článku 4 prvom odseku rozhodnutia 1999/396 akejkoľvek užitočnosti. V dôsledku toho kvalifikácia pána De Estebana Alonsa ako „menovite uvedeného“ úradníka spočíva na nesprávnom výklade tohto ustanovenia.

40 Všeobecný súd sa preto na základe nesprávneho výkladu článku 4 prvého odseku rozhodnutia 1999/396 dopustil nesprávneho právneho posúdenia skutkového stavu, keď sa domnieval, že v zmysle tohto ustanovenia bol pán De Esteban Alonso „menovite uvedený“ v oznámení z 19. marca 2003.

41 Pokiaľ ide v druhom rade o kvalifikáciu pána De Estebana Alonsa ako úradníka „osobne angažovaného v skutkových okolnostiach prejednávanej veci“, ktorú Všeobecný súd subsidiárne uviedol v bode 83 napadnutého rozsudku, je potrebné uviesť nasledujúce pripomienky.

42 Ako vyplýva z bodu 36 tohto rozsudku, vzhľadom na časový prvok spojený s touto kvalifikáciou sa Všeobecný súd nemohol, ako tvrdí Komisia, opierať o úvahy vyvodené z uznesenia o zastavení konania.

43 Zo skutkových zistení uvedených v bodoch 75 a 76 napadnutého rozsudku pritom vyplýva, že z oznámenia z 19. marca 2003 a zo záverečnej správy OLAF-u vyplýva, že pán De Esteban Alonso mal v Eurostat-e významné hierarchické postavenie blízke dvom osobám, ktorých mená boli uvedené v tomto oznámení a v tejto záverečnej správe a že uvedené oznámenie sa týkalo dotknutých „úradníkov Spoločenstva“ bez toho, aby ich jasne identifikovalo. Hoci tieto skutočnosti mohli viesť k domnienke, že dotknutá osoba mohla poskytnúť užitočné informácie v rámci trestného vyšetrovania, naopak nestačia na to, aby sa považovala za „osobne angažovanú“, t. j. v prejednávanej veci za prípadného spolupáchateľa podvodných konaní alebo sprenevery, z ktorých spáchania bola podozrivá.

44 V tejto súvislosti treba uviesť, že osobná zodpovednosť pána De Estebana Alonsa za vytýkané skutky bola tak nejasná z oznámenia z 19. marca 2003, ako aj zo záverečnej správy OLAF-u, že francúzske súdne orgány vyšetrovali dotknutú osobu až 9. septembra 2008 a až po tom, čo bola vypočutá ako svedok. Trestné oznámenie, ktoré podala Komisia proti X so vznesením občianskoprávneho nároku na náhradu škody 10. júla 2003 nemôže spochybniť toto posúdenie, keďže sa osobne netýkalo dotknutej osoby.

45 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa vo svojom posúdení dopustil druhého nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností, keď rozhodol, že vzhľadom na výsledky vyšetrovania bolo potrebné pána De Estebana Alonsa považovať za osobne angažovaného na skutkoch, ktoré boli predmetom vyšetrovania.

46 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že prvému odvolaciemu dôvodu je potrebné vyhovieť.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

47 Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd, keď v bodoch 97 až 109 napadnutého rozsudku uviedol, že článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 bránil tomu, aby Komisia podala trestné oznámenie a vzniesla občianskoprávny nárok na náhradu škody na vnútroštátne súdne orgány predtým, ako bola predložená záverečná správa OLAF-u.

48 V prvom rade článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 podľa Komisie len stanovuje, že inštitúcie musia podniknúť v súvislosti s vyšetrovaním „opatrenia, najmä disciplinárne alebo súdne, ku ktorým ich oprávňujú výsledky tohto vyšetrovania“, a nebránia Komisii obrátiť sa pred ukončením vyšetrovania OLAF-u na vnútroštátne trestné súdy.

49 V druhom rade výklad, ktorý podal Všeobecný súd, by viedol k paradoxnej situácii, ktorú neupravujú právne predpisy, kedy by v prípade neexistencie prebiehajúceho vyšetrovania zo strany OLAF-u mohla inštitúcia kedykoľvek podať sťažnosť, zatiaľ čo toto právo automaticky stráca od začatia vyšetrovania OLAF-u až do jeho skončenia.

50 V treťom rade trestné oznámenie nemá vôbec konečnú povahu a môže byť kedykoľvek zmenené.

51 V štvrtom rade právo Komisie podať trestné oznámenie a vzniesť občianskoprávny nárok na náhradu škody vyplýva priamo z primárneho práva, pretože je zakotvené v článku 335 ZFEÚ, podľa ktorého Únia „zastup[ovaná] Komisi[ou]“ požíva „najširšiu spôsobilosť na práva a právne úkony, aké… právo [členských štátov] priznáva právnickým osobám… a môže [najmä] vystupovať pred súdmi“. Táto možnosť nemôže byť žiadnym spôsobom obmedzená aktom sekundárneho práva. Komisia by preto mala mať možnosť podať trestné oznámenie kedykoľvek, ak to považuje za vhodné a pokiaľ sú splnené podmienky stanovené vnútroštátnym právom.

52 V piatom rade Všeobecný súd v bode 100 napadnutého rozsudku nesprávne vyvodil z článku 25 prílohy IX služobného poriadku, že postúpenie informácií súdnemu orgánu, ktoré umožňuje začatie alebo rozšírenie vnútroštátneho trestného konania, sa nemohlo uskutočniť pred ukončením vyšetrovania OLAF-u.

53 V šiestom rade, odhliadnuc od nesprávneho výkladu článku 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 Všeobecným súdom, sa Komisia domnieva, že neexistuje žiadny platný dôvod na obmedzenie možnosti Komisie podať trestné oznámenie na vnútroštátne súdy. Po prvé vo francúzskom práve je trestné oznámenie okrem prípadov, keď podávateľ trestného oznámenia disponuje dostatočnými dôkazmi na to, aby sa priamo obrátil na trestný súd prostredníctvom priamej žaloby, jediným prostriedkom na získanie náhrady škody pre podávateľa. Po druhé trestné oznámenie podľa francúzskeho práva nie je nevyhnutne podané proti identifikovaným osobám. Môže byť podané proti X, čo Komisia v prejednávanej veci práve urobila. Po tretie podanie trestného oznámenia na začiatku vyšetrovania môže byť nevyhnutné na to, aby sa zachovali práva Komisie, nezávisle od nepredvídateľných okolností administratívneho vyšetrovania, nad ktorými táto inštitúcia nemá kontrolu, najmä pokiaľ ide o jeho dĺžku trvania. Výklad, ktorý podal Všeobecný súd, by mal prakticky za následok prenesenie právomoci podať trestné oznámenie na OLAF, čo normotvorca Únie nikdy nemal v úmysle.

54 Pán De Esteban Alonso tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 123 až 125 rozsudku z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia (T-48/05, EU:T:2008:257), rozhodol, že oznámenie z 19. marca 2003 sa týkalo vnútorného vyšetrovania. Pritom práve na základe tohto oznámenia bola jeho imunita odňatá a bol

predvolaný v rámci výkonu dožiadania. V dôsledku toho mal byť podľa tohto rozsudku a osobitných interných predpisov OLAF-u pred postúpením tohto oznámenia francúzskym súdnym orgánom informovaný a vypočutý v súvislosti so skutočnosťami, ktoré sa ho týkajú.

55 Záruky spojené s disciplinárnym konaním sa musia nevyhnutne uplatniť *a fortiori*, ak dôsledky vnútorného vyšetrovania vedú k predloženiu veci vnútroštátnemu súdnemu orgánu. Povinnosť počkať na závery správy o vnútornom vyšetrovaní pred obrátením sa na súd a povinnosť umožniť osobe, voči ktorej sa vedie vyšetrovanie, byť informovaná o výhradách, ktoré sa jej vytýkajú, sú základnými procesnými zárukami na ochranu základných práv a nezbavuje Komisiu jej práva na účinnú súdnu ochranu. Bod 109 napadnutého rozsudku preto nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Posúdenie Súdnym dvorom

56 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 „správy vypracované po internom vyšetrovaní a všetky použiteľné súvisiace dokumenty sa posielajú dotknutým orgánom, inštitúciám, úradom alebo agentúram“ a že „orgány, inštitúcie, úrady alebo agentúry podniknú v súvislosti s interným vyšetrovaním opatrenia, najmä disciplinárne alebo súdne, ku ktorým ich oprávňujú výsledky tohto vyšetrovania, a do konečného termínu stanoveného riaditeľom [OLAF-u] v záveroch jeho správy pošlú riaditeľovi úradu správu o prijatých opatreniach“.

57 V prvom rade treba konštatovať, ako Všeobecný súd uviedol v bode 100 napadnutého rozsudku, že ani citované ustanovenie, ani žiadne iné ustanovenie výslovne nezakazujú dotknutej inštitúcii obrátiť sa na súdny orgán pred ukončením vyšetrovania OLAF-u, ak sa domnieva, že má k dispozícii informácie alebo dôkazy, ktoré môžu odôvodniť začatie súdneho vyšetrovania alebo predstavovať dôkazy užitočné pre takéto vyšetrovanie.

58 Ďalej, ako uviedol generálny advokát v bode 59 svojich návrhov, takýto zákaz nemožno vyvodiť ani zo znenia článku 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999. Toto ustanovenie iba stanovuje povinnosť dotknutej inštitúcie vyvodiť v súvislosti s internými vyšetrovaniami OLAF-u dôsledky, najmä právne, ku ktorým ju oprávňujú výsledky týchto vyšetrovaní, a nemá za cieľ obmedziť právomoc Komisie začať pred ukončením vyšetrovania OLAF-u trestné stíhanie alebo sa zúčastniť, najmä ako účastník požadujúci náhradu škody, súdneho konania.

59 Napokon ani skutočnosť, za predpokladu, že by bola preukázaná, že Komisia nemohla začať disciplinárne konanie pred ukončením vyšetrovaní OLAF-u, ani článok 25 prílohy IX služobného poriadku, ktorý stanovuje, že „ak je úradník stíhaný pre rovnaké činy, konečné rozhodnutie sa môže prijať až po vynesení konečného rozsudku súdom, ktorý prípad prejednáva“, sa netýkajú otázky, či inštitúcia, akou je Komisia, môže podať trestné oznámenie na vnútroštátny súdny orgán pred ukončením vyšetrovania OLAF-u. V dôsledku toho sa Všeobecný súd nesprávne domnieval, že by v nich mohol nájsť tvrdenia v prospech svojho výkladu článku 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999.

60 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 zakazuje Komisii podať trestné oznámenie a vzniesť občianskoprávny nárok na náhradu škody na vnútroštátny súd predtým, ako OLAF predloží svoju záverečnú správu.

61 Hoci článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 neobmedzuje právo Komisie podať trestné oznámenie proti jednému z jej úradníkov, táto inštitúcia musí vziať úvahy svoju povinnosť starostlivosti voči nemu. Táto povinnosť odráža rovnováhu vzájomných práv a povinností, ktoré služobný poriadok vytvoril vo vzťahoch medzi zamestnancami verejnej služby a ich administratívou. Spolu so zásadou riadnej správy vecí verejných táto rovnováha najmä znamená, že orgán musí pri rozhodovaní o situácii úradníka vziať do úvahy všetky skutočnosti, ktoré môžu byť pre jeho rozhodnutie určujúce, a že pri

tomto rozhodovaní musí prihliadať nielen na záujem služby, ale aj na záujem dotknutého úradníka (rozsudky z 23. októbra 1986, Schwiering/Dvor audítorov, 321/85, EU:C:1986:408, bod 18, a zo 4. februára 1987, Maurissen/Dvor audítorov, 417/85, EU:C:1987:61, bod 12).

62 Komisia môže vzhľadom na svoju povinnosť starostlivosti, ak bolo vyšetrovanie OLAF-u začaté a stále prebieha, podať trestné oznámenie menovite proti jednému zo svojich úradníkov bez toho, aby riskovala, že dôjde k nesprávnemu posúdeniu, iba ak sú výsledky tohto vyšetrovania už dostatočne predvídateľné a ak sa osobná angažovanosť uvedeného úradníka zdá byť nepochybná. V prejednávanej veci je však potrebné uviesť, že Komisii nemožno takéto konanie vytýkať, keďže trestné oznámenie, ktoré podala, spolu s občianskoprávnym nárokom na náhradu škody, sa netýkalo pána De Estebana Alonsa, ale smerovalo proti X.

63 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že druhému odvolaciemu dôvodu je tiež potrebné vyhovieť.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

64 Tretím odvolacím dôvodom uvedeným subsidiárne Komisia tvrdí, že Všeobecný súd nemohol vyhovieť žalobe o náhradu škody, ktorú podal pán De Esteban Alonso, keďže neexistuje dostatočne priama príčinná súvislosť medzi konaním inštitúcie a uvádzanou škodou.

65 Podľa rozsudku zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia (T-193/04, EU:T:2006:292, bod 70), záverečné správy OLAF-u predstavujú len odporúčania alebo stanoviská, ktoré nemajú záväzné účinky pre vnútroštátny súdny orgán, pokiaľ ide o opatrenia, ktoré sa majú prijať. Rozhodnúť o druhu opatrení, ktoré majú byť prijaté, prináleží výlučne vnútroštátnym súdnym orgánom. S odkazom na body 122 až 125 toho istého rozsudku Komisia tvrdí, že z tohto dôvodu Všeobecný súd mohol rozhodnúť, že žalobca nepreukázal existenciu dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi postúpením informácií OLAF-om vnútroštátnym súdnym orgánom podľa článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 a údajnou škodou. Toto odôvodnenie by sa malo analogicky uplatniť na trestné oznámenie podané Komisiou proti X spolu s občianskoprávnym nárokom na náhradu škody, o ktoré ide v prejednávanej veci.

66 Okrem toho ani oznámenie z 19. marca 2003, ani záverečná správa OLAF-u neuvádzali meno pána De Estebana Alonsa, ani nebola umožnená jeho identifikácia ako osoby, ktorá sa zúčastnila na vytýkaných skutkoch. Komisia navyše podala trestné oznámenie proti X, a nie proti dotknutej osobe. Pán De Esteban Alonso bol priamo zaangažovaný až po zásahu vnútroštátnych orgánov a konkrétne po rozhodnutí o jeho vyšetrovaní. Postúpenie oznámenia z 19. marca 2003 teda nie je dôvodom na „pocit nespravodlivosti, bezmocnosti a frustrácie“, na ktorý sa dotknutá osoba sťažuje, na rozdiel od toho, čo je uvedené v bode 131 napadnutého rozsudku. Všeobecný súd v bode 130 tohto rozsudku tiež nesprávne pripísal poškodenie cti a odbornej povesti pána De Estebana Alonsa trestnému oznámeniu Komisie, namiesto jeho vyšetrovania súdnymi orgánmi.

67 Pán De Esteban Alonso pripomína, že nemajetkovú ujmu vyplývajúcu zo stavu neistoty a obáv zamestnanca, ktorá bola neoprávnene predĺžená rozhodnutím Komisie, už judikatúra uznala. Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia (T-48/05, EU:T:2008:257), rozhodol, že žalobcovia museli mať pocity nespravodlivosti a frustrácie a bola poškodená ich česť a odborná povesť z dôvodu protiprávneho konania OLAF-u a Komisie, a v dôsledku toho uložil Komisii povinnosť nahradiť túto nemajetkovú ujmu. V prejednávanej veci rozhodnutie o začatí súdneho konania, hoci interné vyšetrovanie vedené OLAF-om stále nebolo ukončené, následne odvolanie sa proti uzneseniu o zastavení konania a podanie kasačného opravného prostriedku, hoci Komisia nemala k dispozícii dostatočne presné a relevantné informácie, nevyhnutne vážne poškodilo česť a odbornú povesť dotknutej osoby.

Posúdenie Súdnym dvorom

68 Podľa tretieho odvolacieho dôvodu sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vyhovel žalobe žalobcu o náhradu škody, hoci neexistovala príčinná súvislosť medzi na jednej strane postúpením oznámenia z 19. marca 2003 francúzskym súdnym orgánom a rozhodnutím Komisie podať sťažnosť „proti X“ bez toho, aby informoval pána De Estebana Alonsa, a na druhej strane nemajetkovou ujmou uplatňovanou pánom De Estebanom Alonsom.

69 Je pravda, že Všeobecný súd v bode 130 napadnutého rozsudku rozhodol, že skutočnosť, že Komisia podala trestné oznámenie a vzniesla občianskoprávny nárok na náhradu škody francúzskym súdnym orgánom pred ukončením vyšetrovania OLAF-om, spôsobila pánovi De Estebanovi Alonsovi poškodenie jeho cti a odbornej povesti a že táto ujma vyplývala priamo zo správania Komisie. V nasledujúcom bode svojho rozsudku Všeobecný súd uviedol, že skutočnosť, že OLAF postúpil uvedeným súdnym orgánom oznámenie z 19. marca 2003, ktoré sa týkalo dotknutej osoby bez toho, aby bola vypočutá alebo prinajmenšom informovaná, spôsobila tejto osobe nemajetkovú ujmu vyplývajúcu zo skutočnosti, že sa nemohla obhajovať, ani sa vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré odôvodnili stíhania vedené voči nej, a že táto ujma vyplývala z protiprávneho správania OLAF-u.

70 Ani poškodenie cti a odbornej povesti pána De Estebana Alonsa, ani pocit nespravodlivosti, bezmocnosti a frustrácie, ktoré mal podľa bodu 131 napadnutého rozsudku, vyplývajúce zo skutočnosti, že nemohol byť vypočutý, nie sú priamym dôsledkom správania OLAF-u alebo Komisie. Treba totiž pripomenúť, že oznámenie z 19. marca 2003 neuvádzalo meno dotknutej osoby, ani ju neumožňovalo identifikovať a okrem toho, že trestné oznámenie Komisie nebolo podané proti nej, ale proti X, ju ani nemenovalo. Naopak, práve vyšetrovanie pána De Estebana Alonsa, o ktorom rozhodli francúzske orgány v roku 2008, a následne konanie, ktorého bol účastníkom, priamo spôsobili uvádzanú ujmu.

71 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi správaním OLAF-u a Komisie v roku 2003 a nemajetkovou ujmou, ktorá bola spôsobená dotknutej osobe.

72 V dôsledku toho je potrebné vyhovieť aj tretiemu odvolaciemu dôvodu.

73 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

O žalobe pred Všeobecným súdom

74 Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej Únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje.

75 V prejednávanej veci je namieste, aby Súdny dvor vydal konečný rozsudok, keďže to stav konania dovoľuje.

76 Z vyššie uvedeného vyplýva, že OLAF sa nedopustil protiprávneho konania, keď sa rozhodol postúpiť oznámenie z 19. marca 2003 vnútroštátnym súdnym orgánom a že Komisia neporušila článok 9 ods. 4 nariadenia č. 1073/1999 tým, že 10. júla 2003 podala na tieto orgány trestné oznámenie a vzniesla občianskoprávny nárok na náhradu škody. Okrem toho, ako rozhodol Všeobecný súd, žalobca z právneho hľadiska dostatočne nepreukázal, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia tým, že napadla pred francúzskymi trestnými súdmi v odvolacom konaní a potom v rámci kasačného opravného prostriedku uznesenie o zastavení konania.

77 V dôsledku toho prvá podmienka vzniku zodpovednosti Únie, a to protiprávnosť konania vytýkaná inštitúciám, nie je splnená. Žalobu preto treba zamietnuť, pričom nie je potrebné preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti Únie.

O trovách

78 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.

79 V prejednávanej veci treba zohľadniť skutočnosť, že žalobca bol obvinený v rámci trestného konania začatého OLAF-om a Komisiou, ktoré trvalo osem rokov a ktoré sa skončilo úplným zastavením konania. Za týchto podmienok treba rozhodnúť, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania, ktoré vznikli tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 11. júna 2019, De Esteban Alonso/Komisia (T-138/18, EU:T:2019:398), sa zrušuje.**

2. **Žaloba vo veci T-138/18 sa zamieta.**

3. **Každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ktoré vznikli tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.**

Podpisy